Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
ANTHONY MICHAEL COLLINS
föredraget den 19 maj 2022 [1]

Mål C-623/20 P

Europeiska kommissionen
mot

Republiken Italien

”Överklagande – Språkregler – Meddelande om allmänt uttagningsprov för rekrytering av handläggare inom området revision – Språkkunskaper – Begränsning av valet av språk 2 i uttagningsprovet till engelska, franska eller tyska – Förordning nr 1 – Tjänsteföreskrifterna – Diskriminering på grund av språk – Motivering – Tjänstens intressen – Krav att nyanställda direkt ska kunna ta sig an sina arbetsuppgifter”

I. Inledning

1. Språk är en viktig del av unionsmedborgarnas kulturella och politiska identitet och både fördraget om Europeiska unionen och stadgan om de grundläggande rättigheterna fastlägger respekt för unionens språkliga mångfald. [2] Denna respekt befästs genom att samtliga Europeiska unionens 24 officiella språk utsetts till arbetsspråk vid dess institutioner. [3]

2. Språk underlättar kommunikation mellan enskilda personer och möjliggör därigenom för dem att arbeta tillsammans. Eftersom samtidig användning av samtliga 24 officiella språk i nuvarande läge allvarligt skulle försämra kommunikationen och samarbetet är det förståeligt att EU-institutionerna söker anställa tjänstemän som har praktisk kunskap att arbeta på åtminstone ett arbetsspråk utöver deras modersmål. Det finns en lång lista över språk som vid olika tider i Europas historia kan beskrivas ha åtnjutit ställning som arbetsspråk antingen på hela kontinenten eller stora delar därav. Ett språk kan åtnjuta ställning som arbetsspråk i ett visst politiskt och ekonomiskt sammanhang, som beroende på händelseutvecklingen inte varar för evigt: det är emellertid obestridligt att uppfattningen om ett språk som ett arbetsspråk förstärker dess ställning.

[1] Originalspråk: engelska.

[2] Artikel 3 FEU och artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. De runt 60 regionala språk och minoritetsspråk som talas på Europeiska unionens territorium ska också tas i beaktande.

[3] Artikel 1 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskaperna (EGT 1958, 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 16), i dess ändrade lydelse genom rådets förordning (EU) nr 517/2013 av den 13 maj 2013 (EUT L 158, 2013, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1/58).

3. Eftersom Europeiska unionen likställer alla sina officiella språk och utseendet av ett språk som arbetsspråk för ett visst ändamål är en otvivelaktig fördel för de sökande som behärskar det måste ett sådant val vara motiverat av sakliga och rimliga skäl. Domstolens praxis bekräftar att tjänstens krav innebär en sådan motivering under förutsättning av två villkor. Den anförda motiveringen ska således avse de uppgifter som de personer som efterfrågas kommer att behöva utföra. Den utredning som åberopas för att motivera den föreslagna inskränkningen ska vara materiellt riktig, tillförlitlig och samstämmig. [4]

4. I förevarande mål har Europeiska kommissionen begärt ogiltigförklaring av domen av den 9 september 2020, Italien/kommissionen (T-437/16, EU:T:2020:410, nedan kallad den överklagade domen) i vilken tribunalen ogiltigförklarade ett meddelande om allmänt uttagningsprov för rekrytering av handläggare inom området revision (AD 5/AD 7). [5] Det i förevarande mål omtvistade meddelandet om uttagningsprov [6] anger att sökande ska uppfylla följande specifika språkvillkor:

– Språk 1: minst nivå – C1 i ett av de 24 officiella EU-språken.

– Språk 2: minst nivå – B2 i engelska, franska eller tyska; ska vara ett annat än språk 1. [7]

5. Den överklagade domen förklarar att kommissionen inte har visat att begränsningen av sökandenas val av andraspråk till engelska, franska och tyska är objektivt motiverad eller står i proportion till det grundläggande mål som eftersträvas, nämligen att rekrytera handläggare som direkt kan ta sig an sina arbetsuppgifter. Inte heller har kommissionen visat att språkbegränsningen motiveras av de skäl som avser budgetmässiga och operativa begränsningar och urvalsförfarandets natur. [8] I sitt överklagande till denna domstol har kommissionen hävdat att den börda som tribunalen lagt på den såvitt gäller motiveringen för språkbegränsningen är orimligt tung. Den ifrågasätter också tribunalens värdering av den utredning som kommissionen har förebringat till stöd för denna begränsning.

[4] Se, till exempel, dom av den 27 november 2012, Italien/kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752), dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251), dom av den 26 mars 2019, Spanien/parlamentet (C-377/16, EU:C:2019:249), dom av den 15 september 2016, Italien/kommissionen (T-353/14 och T-17/15, EU:T:2016:495), dom av den 14 december 2017, PB/kommissionen (T-609/16, EU:T:2017:910), dom av den 3 mars 2021, Barata/parlamentet (T-723/18, EU:T:2021:113), och dom av den 9 juni 2021 och Calhau Correia de Paiva/kommissionen (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] Epso/AD/322/16 (EUT C 171 A, 2016, s. 1), nedan kallat det omtvistade Epsomeddelandet.

[6] Artikel 2 i Europaparlamentets, rådets, kommissionens, domstolens, revisionsrättens, Ekonomiska och sociala kommitténs, Regionkommitténs och EU-ombudsmannens beslut 2002/620/EG av den 25 juli 2002 om upprättande av Europeiska gemenskapernas byrå för uttagningsprov för rekrytering av personal (EGT L 197, 2002, s. 53), överförde ansvaret för de urvalsbefogenheter, till vilka artikel 30 första stycket i tjänsteföreskrifterna och bilaga III till tjänsteföreskrifterna hänvisar, till Europeiska gemenskapernas byrå för uttagningsprov för rekrytering av personal (Epso). Genom artikel 4 däri ska talan avseende utövandet av de befogenheter som tilldelats Epso föras mot kommissionen.

[7] Gemensam europeisk referensram för språk utgiven av Europarådet (Europarådets ministerkommittés rekommendation nr R (98) 6 av den 17 mars 1998, nedan kallad GERS) beskriver sex nivåer av språkligt kunnande från A1 till C2. En av dess tabeller innehåller en översikt över gemensamma kunskapsnivåer. Nivå C1, motsvarande språkkunskaper för en ”avancerad språkanvändare”, beskrivs på följande sätt: ”Kan förstå ett brett urval av krävande, längre texter och urskilja underförstådda betydelser. Kan uttrycka sig flytande och spontant utan att i större utsträckning söka efter ord och uttryck. Kan använda språket flexibelt och effektivt för såväl sociala som studie- och arbetsrelaterade ändamål. Kan producera tydliga, välstrukturerade och detaljerade texter om komplexa ämnen. Kan på ett planerat sätt med olika medel organisera och binda samman en text till en sammanhängande helhet.” Nivå B2, motsvarande språkkunskaper för en ”självständig språkanvändare” anges på följande sätt: ”Kan förstå huvudinnehållet i komplexa texter om både konkreta och abstrakta ämnen, inklusive fackmässiga diskussioner inom det egna specialområdet. Kan delta i samtal så pass flytande och spontant att ett normalt umgänge med modersmålstalare blir fullt möjligt, utan ansträngning för någondera parten. Kan producera tydlig och detaljerad text inom ett brett fält av ämnen, förklara en ståndpunkt i ett aktuellt ämne samt framhålla såväl för- som nackdelar vid olika valmöjligheter.”

[8] Dom av den 9 september 2020, Italien/kommissionen (T-437/16, EU:T:2020:410, punkt 197).

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Förordning nr 1/58

6. Genom förordning nr 1/58 utövade rådet den befogenhet som den erhållit genom vad som nu är artikel 342 FEUF att fastställa regler som gäller bland annat användningen av språk inom Europeiska unionens institutioner. I den lydelse som för närvarande är i kraft föreskriver den i aktuell del att:

”Artikel 1

Följande språk ska vara officiella språk och arbetsspråk för unionens institutioner: bulgariska, danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, iriska, kroatiska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska.

…

Artikel 6

[Europeiska unionens] institutioner får i sina arbetsordningar föreskriva närmare villkor för hur denna reglering av språkanvändningen skall tillämpas.”

B. Tjänsteföreskrifterna

7. I relevanta delar föreskriver artikel 1 d i tjänsteföreskrifterna [9] följande:

”1. Vid tillämpningen av dessa tjänsteföreskrifter skall all diskriminering på grund av bland annat kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning vara förbjuden.

…

6. Tillämpningen av principen om icke-diskriminering och proportionalitetsprincipen får bara begränsas på objektiva och rimliga grunder i syfte att uppnå legitima mål av allmänt intresse inom ramen för personalpolitiken …”

8. Kapitel 1 i avdelning III i tjänsteföreskrifterna med rubriken ”Rekrytering” består av artiklarna 27–34. Artikel 27 föreskriver följande:

”Rekryteringen ska vara inriktad på att de tjänstemän som tjänstgör vid institutionen har högsta kompetens, prestationsförmåga och integritet samt är rekryterade över största möjliga geografiska område bland medborgarna i unionens medlemsstater. Inga tjänster ska vara förbehållna medborgare från en viss bestämd medlemsstat. …”

[9] Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 4.3.1968, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 39), i ändrad lydelse (nedan kallad tjänsteföreskrifterna).

9. Artikel 28 f har följande lydelse:

”En tjänsteman får tillsättas endast om han

… kan styrka att han [eller hon] har fördjupade kunskaper i ett av unionens språk och sådana tillfredsställande kunskaper i ett annat av unionens språk som krävs för att kunna utföra arbetsuppgifterna.”

10. Bilaga III till tjänsteföreskrifterna har rubriken ”Förfarande vid uttagningsprov”. Artikel 1 däri föreskriver följande:

”1. Meddelande om uttagningsprov skall utarbetas av tillsättningsmyndigheten i samråd med Gemensamma kommittén.

I meddelandet skall följande anges:

…

f) I förekommande fall de språkkunskaper som krävs med tanke på tjänstens speciella art …”

III. Faktiska omständigheter, förfarande och framställda yrkanden

11. Punkterna 1–13 i den överklagade domen sammanfattar omständigheterna i målet och villkoren i det omtvistade Epsomeddelandet.

12. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– om domstolen finner att målet är färdigt för avgörande, ogilla talan vid tribunalen, och

– förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande samt i målet vid tribunalen.

13. Till stöd för sitt överklagande har kommissionen åberopat tre grunder.

14. Den första grunden för överklagandet består av tre delar. Den första delen avser att punkt 137 i den överklagade domen innebär felaktig rättstillämpning och felaktig motivering.

15. Den andra delen angriper den sista meningen i punkt 113, punkterna 138 och 144, den sista meningen i punkt 147 och punkterna 157–161, 193 och 197 i den överklagade domen. Kommissionen har påstått att dessa punkter lägger en orimligt tung börda på kommissionen både vad gäller skyldigheten att ange skälen för språkbegränsningen i det omtvistade Epsomeddelandet och värderingen av den bevisning som den har förebragt till stöd för de skäl som Epso åberopar däri.

16. I den tredje delen har kommissionen gjort gällande att punkterna 132–135 i den överklagade domen innebär felaktig rättstillämpning i det att rättspraxis inte kräver att kommissionen anger en rättsligt bindande akt i sina interna regler som grund för en språkbegränsning.

17. Den andra grunden för överklagandet avser sju fall i vilka tribunalen missuppfattade den bevisning som lagts fram. I den tredje grunden för överklagandet påstås att tribunalens bedömning av sökandenas kommunikationsspråk är rättsstridig.

18. Republiken Italien har bestritt kommissionens argument. Den har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19. Konungariket Spanien har intervenerat i målet på Republiken Italiens sida.

20. Förevarande mål har förenats med mål C-635/20 inför förhandlingen den 2 mars 2022, vid vilken parterna yttrade sig muntligt och besvarade de skriftliga och muntliga frågor som ställts av domstolen.

21. I enlighet med domstolens begäran begränsas mitt förslag till avgörande till den första grunden för överklagandet.

IV. Bedömning av den första grunden för överklagandet

A. Den första delen

22. Kommissionen anser att punkt 137 i den överklagade domen innebär felaktig rättstillämpning då den fastslår att det inte kan antas, utan ytterligare förklaringar, att en nyanställd tjänsteman som inte behärskar engelska, franska eller tyska inte skulle kunna börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt vid en EU-institution. Tribunalen borde i stället ha bedömt huruvida språkbegränsningen är objektivt motiverad i tjänstens intresse av kravet att de nyanställda måste kunna ta sig an arbetsuppgifterna direkt. Kommissionen gör åtskillnad mellan en sökande som ”kan börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt” och en sökande som ”kan ta sig an arbetsuppgifterna direkt”. Eftersom tribunalens felaktiga tillämpning är grundläggande för dess underkännande av utredningen avseende sambandet mellan användningen av dessa tre språk av kommissionskollegiet och kommissionens arbete ska den överklagade domen ogiltigförklaras.

23. Punkt 137 i den överklagade domen anger följande:

”Närmare bestämt framgår det inte av dessa texter, och inte heller av övriga upplysningar i målet, att det finns ett nödvändigt samband mellan kommissionens beslutsförfaranden, bland annat dem som äger rum inom kommissionskollegiet, och de arbetsuppgifter som de utvalda sökandena från det omtvistade uttagningsprovet ska utföra, det vill säga de revisionsuppgifter som beskrivits ovan i punkt 96. Även om det antas att ledamöterna vid en viss institution uteslutande använder ett eller vissa särskilda språk vid sina överläggningar, kan det inte antas, utan ytterligare förklaringar, att en nyanställd tjänsteman som inte behärskar något av dessa språk inte skulle kunna börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt vid den ifrågavarande institutionen (dom av den 15 september 2016, Italien/kommissionen, T-353/14 och T-17/15, EU:T:2016:495, punkterna 121 och 122 (ej publicerad)). Detta gäller i än högre grad eftersom det i förevarande mål rör sig om mycket specifika uppgifter som i princip inte har något nära samband med arbetet i kommissionskollegiet.”

24. Jag konstaterar för det första att den första meningen i artikel 1 d 6 i tjänsteföreskrifterna föreskriver att tillämpningen av principen om icke-diskriminering bara får begränsas på objektiva och rimliga grunder i syfte att uppnå legitima mål av allmänt intresse inom ramen för personalpolitiken. För det andra kan enligt domstolens fasta praxis en skillnad i behandling på grund av språk såsom språkbegränsningen godtas endast om en sådan begränsning är sakligt motiverad och står i proportion till de reella krav som tjänsten ställer. [10] Punkterna 60 och 61 i den överklagade domen återger denna inställning och hänvisar till punkterna 89–90 i domen i målet kommissionen/Italien, [11] som i sin tur hänvisar till punkt 88 i domen i målet Italien/kommissionen. [12]

25. För att bedöma huruvida en skillnad i behandlingen är objektivt motiverad och står i proportion till de reella krav som tjänsten ställer måste dessa krav först fastställas. I förevarande mål anges i avsnitt 1.3 i allmänna bestämmelser för allmänna uttagningsprov, som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 27 februari 2015, [13] i relevanta delar följande:

”Beroende på uttagningsprov kommer du att få visa dina kunskaper i officiella EU-språk … I allmänhet krävs att du har fördjupade kunskaper (nivå C1 enligt GERS …) i ett av EU:s officiella språk och tillfredsställande kunskaper (nivå B2 enligt GERS) i ett annat av dessa språk, men högre krav kan anges i meddelandet om uttagningsprov (detta gäller särskilt för befattningar inom språkområdet). Om inget annat anges i meddelandet om uttagningsprov kommer valet av andraspråk normalt sett att begränsas till engelska, franska eller tyska …

…

Enligt långvarig praxis inom EU-institutionerna när det gäller intern kommunikation är det engelska, franska och tyska som används mest. Det är också dessa språk som oftast behövs i extern kommunikation och i handläggning av ärenden.

Valet av andraspråk för uttagningsproven har fastställts i tjänstens intresse, som kräver att nyanställda omedelbart ska kunna börja utföra sina arbetsuppgifter och kommunicera väl i sitt dagliga arbete. Om så inte är fallet, är det stor risk för att institutionerna inte fungerar effektivt.”

26. Det omtvistade Epsomeddelandet anger vidare i det avsnitt som har rubriken ”Kan jag söka?” följande: ”Du kan bara välja engelska, franska eller tyska som andraspråk. Dessa är de viktigaste arbetsspråken vid EU-institutionerna och i tjänstens intresse måste nyanställda därför direkt kunna börja arbeta och kommunicera effektivt i sitt dagliga arbete på minst ett av dessa språk”. Punkt 1 i bilaga II till det omtvistade Epsomeddelandet med rubriken ”Motivering till valet av språk för detta urvalsförfarande” anger att ”de krav som anges i avsnittet 'Kan jag söka?' i det här meddelandet är i linje med både EU-institutionernas grundläggande krav beträffande kompetens, erfarenhet och kunskaper på specialistnivå och behovet av att nyanställda ska kunna arbeta på ett effektivt sätt, särskilt tillsammans med andra anställda”. Punkt 3 i denna bilaga anger att ”[n]är en handläggare väl anställts är det mycket viktigt att han/hon direkt kan ta sig an arbetsuppgifterna och kommunicera med kollegor och chefer”. I punkt 2 i det följande avsnittet, som har rubriken ”Motivering till valet av språk för varje urvalsförfarande”, anges följande: ”Nyanställda måste direkt kunna ta sig an de arbetsuppgifter för vilka de anställdes. Epso måste därför se till att

[10] Se också punkt 82 i den överklagade domen och där anförd rättspraxis.

[11] Dom av den 26 mars 2019 (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] Dom av den 27 november 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] EUT C 70 A, 2015, s. 1.

sökande på reservlistorna har tillräckliga kunskaper i en kombination av språk som gör det möjligt för dem att utföra sina uppgifter på ett effektivt sätt och, i synnerhet, kommunicera effektivt med kollegor och chefer i det dagliga arbetet.”

27. Beskrivningen i det omtvistade Epsomeddelandet av ”de reella krav som tjänsten ställer” innefattar därför behovet att anställa sökande som omedelbart kan utföra sitt arbete effektivt. Härav följer att när punkt 137 i den överklagade domen anger att det inte kan antas, utan ytterligare förklaringar, att en nyanställd tjänsteman som inte behärskar något av dessa språk inte skulle kunna börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt vid den ifrågavarande institutionen hänvisar den till ”de reella krav som tjänsten ställer” som beskrivs i det omtvistade Epsomeddelandet.

28. Förhållandet att tribunalen anser att kravet att nyanställda ”direkt måste kunna ta sig an sina arbetsuppgifter” är ett väsentligt skäl för språkbegränsningen [14] och ofta använder detta uttryck i den överklagade domen [15] betyder inte att andra beskrivningar som grundas på texten i det omtvistade Epsomeddelandet inte också är relevanta vid bedömningen av huruvida tillgänglig utredning visar att språkbegränsningen är objektivt motiverad och står i proportion till de reella krav som tjänsten ställer.

29. Det är verkligen inte lätt att förstå hur kommissionen kan påstå att en hänvisning i förbigående i den överklagade domen till texten i det omtvistade Epsomeddelandet som åberopas för att motivera språkbegränsningen kan göra denna dom ogiltig. Det är dessutom svårt att se någon skillnad mellan en nyanställd tjänsteman som ”direkt kan ta sig an sina arbetsuppgifter” eller som ”kan börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt”. Fastän kommissionen åberopar denna skillnad för påståendet att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning underlåter den att förklara vari denna skillnad består. Vid förhandlingen förklarade kommissionen att enligt dess uppfattning avser utförande av arbete på ett ändamålsenligt sätt förmågan att utföra marginella uppgifter som inte avser sökandens egentliga uppgifter. Denna tolkning stämmer emellertid inte överens med vare sig ordens vanliga betydelse eller det sammanhang i vilket de används i punkt 137 i den överklagade domen.

30. Inte heller kan tribunalen klandras för att i punkt 137 i den överklagade domen ha anfört en tidigare dom i vilken den använde samma formulering och kom till en liknande slutsats mot bakgrund av att EU-domstolen ogillade kommissionens överklagande av den domen. [16]

31. Kommissionens andra huvudargument är att tribunalen oriktigt förklarade varför det inte kan antas, utan ytterligare förklaringar, att en nyanställd tjänsteman som inte behärskar engelska, franska eller tyska inte skulle kunna börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt vid en EU-institution. Enligt min uppfattning utgör detta argument ett försök att omvända bevisbördan. Det åligger kommissionen att förklara varför en skillnad i behandling på grund av språk såsom den som följer av den aktuella språkbegränsningen är objektivt motiverad och står i proportion till de

[14] Punkt 92 i den överklagade domen.

[15] Frasen ”direkt ta sig an sina arbetsuppgifter” förekommer åtminstone 30 gånger i den överklagade domen, inbegripet i de punkter som avser bedömningen av bevisningen (punkterna 101 och 102) och i de punkter som innehåller preliminära slutsatser om värderingen av bevisningen (punkterna 98, 149, 188 och 197).

[16] Dom av den 15 september 2016, Italien/kommissionen (T-353/14 och T-17/15, EU:T:2016:495, punkterna 121 och 122). Kommissionens överklagande av denna dom ogillades genom dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

reella krav som tjänsten ställer vare sig om de beskrivs som kravet att nyanställda tjänstemän ”direkt måste kunna ta sig an sina arbetsuppgifter” eller ”kan börja arbeta direkt på ett ändamålsenligt sätt”. [17]

32. Jag föreslår därför att domstolen förklarar att den första delen av den första grunden för överklagandet inte kan leda till bifall.

B. Den andra delen

33. Kommissionen har påstått att tribunalen i den överklagade domen har lagt en orimlig börda på den både såvitt gäller det sakliga innehållet i skälen för språkbegränsningen i det omtvistade Epsomeddelandet och värderingen av den bevisning som kommissionen har lagt fram till stöd för de skäl som Epso har åberopat.

1. Det sakliga innehållet i skälen för språkbegränsningen i det omtvistade Epsomeddelandet

34. Kommissionen förklarade vid förhandlingen att trots att den har berört ett antal frågor avseende tribunalens bedömning i sak av skälen för språkbegränsningen i det omtvistade Epsomeddelandet, [18] angriper den inte denna bedömning då den överklagade domen ogiltigförklarar det omtvistade Epsomeddelandet av olika skäl.

35. Kommissionen har icke desto mindre påstått att den överklagade domen godtar att då ett meddelande om uttagningsprov är en rättsakt med allmän giltighet kan motiveringen däri begränsas till en beskrivning av den allmänna situationen som ledde till dess antagande och de allmänna mål som den avser uppnå. Tribunalen kommer fram till den oberättigade slutsatsen att skälen i det omtvistade Epsomeddelandet är ”vaga och allmänt hållna”. [19] Detta meddelande uppfyller kraven i rättspraxis att regler som begränsar valet av det andra språket måste innehålla klara, objektiva och förutsebara kriterier så att sökande tillräckligt på förhand kan få kännedom om vilka språkkraven är och kan förbereda sig för att deltaga i uttagningsprovet under bästa möjliga förutsättningar.

36. Punkt 100 i den överklagade domen fastslår att skälet avseende kravet på att nyanställda direkt måste kunna ta sig an sina arbetsuppgifter inte kan motivera språkbegränsningen, eftersom beskrivningen är så vag och allmänt hållen och det omtvistade Epsomeddelandet inte innehåller några konkreta uppgifter till stöd för detta. Härefter prövar tribunalen huruvida den information och utredning som kommissionen lagt fram med avseende på kravet att nyanställda direkt ska kunna ta sig an sina arbetsuppgifter motiverar språkbegränsningen. Den drar slutsatsen att så inte är fallet. [20] Härav följer att ogiltigförklaringen av det omtvistade Epsomeddelandet vilar på båda delarna av tribunalens bedömning. För fullständighetens skull kommer jag därför behandla kommissionens kritik av den första delen av den överklagade domen.

[17] Se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 93 och där angiven rättspraxis).

[18] Punkterna 46–101 i den överklagade domen.

[19] Punkt 100 i den överklagade domen.

[20] Se, i synnerhet, punkt 197 i den överklagade domen.

37. Kommissionen har gjort gällande att det omtvistade Epsomeddelandet är förenligt med kravet att regler som begränsar valet av andraspråk ska innehålla klara, objektiva och förutsebara kriterier så att sökande tillräckligt på förhand kan få kännedom om vilka språkkraven är och kan förbereda sig för att deltaga i uttagningsprovet under bästa möjliga förutsättningar.

38. Kriterierna avseende klarhet, objektivitet och förutsebarhet härstammar från punkt 90 i domen i målet Italien/kommissionen.[21] Punkterna 87–94 i denna dom förklarar att institutionerna som berördes av uttagningsproven i det målet inte hade antagit arbetsordningar i enlighet med artikel 6 i förordning nr 1/58 med föreskrifter om vilket av de officiella språken som skulle användas i specifika fall.

39. Punkt 95 i denna dom anger följande:

”Kommissionen har vid förhandlingen gjort gällande att sökandena hade möjlighet att förbereda sig efter det att meddelandet om uttagningsprov offentliggjorts. Domstolen finner dock att tiden mellan offentliggörandet av vart och ett av de omtvistade meddelandena om uttagningsprov och de skriftliga delproven inte nödvändigtvis är tillräckligt lång för att en sökande ska kunna skaffa sig tillräckliga språkkunskaper för att kunna visa vad denne har för yrkeskunskaper. Vad rör möjligheten att lära sig något av dessa tre språk för att kunna delta i framtida uttagningsprov, förutsätter denna att de språk som Epso har valt ut går att identifiera lång tid i förväg. Eftersom inga regler av det slag som [antagits i enlighet med artikel 6 i förordning nr 1/58] finns det emellertid ingen garanti för att detta val av vilka språk som får användas i uttagningsprov kommer att stå sig, och det går inte att förutsäga något alls på detta område.”[22]

40. Kriterierna avseende klarhet, objektivitet och förutsebarhet återspeglar således kravet att för att erhålla en tjänst vid en institution ska eventuella sökande få kännedom i tillräckligt god tid på förhand om ett krav att förvärva kunskaper i ett (eller fler) specifika språk på en specifik nivå som kan bedömas objektivt. Det omtvistade Epsomeddelandet kräver kunskaper i engelska, franska och tyska på nivå B2. Detta krav kan sägas vara klart och objektivt. Det antal timmar som i allmänhet föreslås för test i ett språk på nivå B2 förefaller vara mellan 500 och 650.[23] Såvida inte eventuella sökande skulle ha möjlighet att nå denna kunskapssnivå i ett av de tre språk som anges i det omtvistade Epsomeddelandet mellan dagen för dess offentliggörande och dagen när tester genomförs i detta språk är det omtvistade Epsomeddelandet sannolikt oförenligt med kriteriet avseende förutsebarhet som beskrivs i punkt 95 i domen i målet Italien/kommissionen.[24] Detta krav är dessutom i tillägg till villkoret att en språkbegränsning är godtagbar endast om det är objektivt motiverat och i proportion till de reella krav som ställs på tjänsten.[25] Det är därför felaktigt att påstå som kommissionen synes göra att så snart som den visar att reglerna som begränsar valet av andraspråk är klara, objektiva och förutsebara är tribunalen löst från att genomföra en bedömning i sak av skälen för språkbegränsningen i det omtvistade Epsomeddelandet.

[21] Dom av den 27 november 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Se också förslag till avgörande av generaladvokaten Bobek i målet kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2018:611, punkt 175), och dom av den 27 november 2012, Italien/kommissionen (C-566/10 P, EU:C:2012:752, punkt 67).

[23] Förslag till avgörande av generaladvokaten Sharpston i målet Spanien/parlamentet (C-377/16, EU:C:2018:610, punkt 46).

[24] Dom av den 27 november 2012 C-566/10 P, EU:C:2012:752. Se också dom av den 15 september 2016, Italien/kommissionen (T-353/14 och T-17/15, EU:T:2016:495, punkterna 50 och 51), som fastställdes efter överklagande genom dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] Dom av den 26 mars 2019 kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 91).

2. Bevisvärdering

41. Kommissionen anför en rad skilda argument som söker visa att tribunalen överskred gränserna för överprövning som fastställts i rättspraxis.

42. Jag konstaterar inledningsvis att rättspraxis bekräftar att artikel 2 i tjänsteföreskrifterna tillerkänner unionsinstitutionerna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning och självständighet med avseende på inrättandet av tjänster för tjänstemän och övriga anställda, när det gäller valet av tjänsteman eller övrig anställd vid tillsättningen av den inrättade tjänsten samt i fråga om naturen hos det anställningsförhållande som gäller mellan dem. [26]

43. När ett beslut angrips genom en ogiltighetstalan enligt artikel 263 FEUF åvilar det tribunalen att genomföra en fullständig domstolsprövning av de rättsliga och faktiska omständigheterna i fråga i ett sådant förfarande. Som angetts i punkt 24 ovan har denna domstol i synnerhet förklarat att unionens domstolsväsende har rätt att kontrollera huruvida en begränsning av valet av ett andraspråk är objektivt motiverad och står i proportion till de reella krav som ställs på tjänsten.

44. Som generaladvokat Bobek konstaterade i sitt förslag till avgörande i målet kommissionen/Italien [27], där det var fråga om faktiska omständigheter och bevisning som i stor utsträckning liknar dem som är föremål för prövning i förevarande mål om överklagande, är de flesta skälen för språkbegränsningen som finns i det omtvistade Epsomeddelandet, och den bevisning som kommissionen lagt fram till stöd därför, faktiska uttalanden. Det stora utrymmet för skönsmässig bedömning som beslutsfattaren åtnjöt i det fallet innefattade huruvida och hur valet av andraspråk skulle begränsas i det uttagningsförfarandet och skälen till stöd för denna begränsning. Så snart som Epso lägger fram skäl för sitt val av andraspråk med hänvisning till ett antal faktiska uttalanden är både dessa skäl och bevisning till stöd därför fullt ut prövningsbara av unionsdomstolarna. Granskningen innefattar huruvida reglerna om bevisbörda och bevisföring har iakttagits samt huruvida tribunalen har tillämpat korrekta rättsliga kriterier vid sin bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen. [28]

45. Mot bakgrund av dessa konstateranden kommer jag att behandla kommissionens argument som anförs till stöd för dess påstående att tribunalens värdering av den bevisning som lagts fram innebar att kommissionen ålades en orimligt tung börda.

46. Vad först beträffar kommissionens argument att ”graden av precision i ett besluts motivering ska anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas”, konstaterar jag att uttalandet härrör bland annat från rättspraxis rörande kontroll av företagskoncentrationer. [29] Det är troligt att de faktiska möjligheterna att utforma ett beslut om den förväntade effekten på konkurrens av en koncentration inom de tidsfrister som fastställs i unionens koncentrationsförordning [30] har en inverkan på graden av precision i motiveringen som det innehåller. Dessa förhållanden råder emellertid inte här: här är inte fråga om en bedömning på förhand; det finns inte något behov att erhålla eller åberopa detaljerad

[26] Se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 september 2005, AB (C-288/04, EU:C:2005:526, punkterna 26 och 28), och dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien (C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 88 och där angiven rättspraxis).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, punkterna 105, 108 och 112.

[28] Dom av den 2 mars 2021, kommissionen/Italien m.fl. (C-425/19 P, EU:C:2021:154, punkterna 52–53 och där angiven rättspraxis).

[29] Dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 167 och där angiven rättspraxis).

[30] Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 och 102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1).

marknadsinformation från tredje parter; komplicerad ekonomisk bedömning görs inte och det föreligger inte lagstadgade tidsfrister. Dessutom tillhandahöll inte kommissionen tribunalen information avseende de faktiska möjligheterna kring antagandet av det omtvistade meddelandet, inte heller förklarade den de tidsmässiga och tekniska begränsningar som Epso stod inför, en underlåtenhet som föranleder frågan om argumentet kan tas upp till prövning. Under samtliga dessa omständigheter kan denna rättspraxis inte åberopas som stöd för påståendet att tribunalen överskred gränserna som följer av rättspraxis.

47. Vidare ifrågasätter kommissionen bedömningen i punkterna 113, 138 och 157 i den överklagade domen att bevisning i form av dokument inte visar att engelska, franska och tyska är de språk som faktiskt används av ”kommissionens avdelningar i deras dagliga arbete”. Enligt kommissionen är den enda relevanta frågan huruvida de tjänster som besätts med utvalda sökande använder dessa språk.

48. Jag anser att detta argument inte är övertygande. Eftersom det omtvistade Epsomeddelandet inte anger tjänsterna eller institutionen eller institutionerna [31] vid vilka de utvalda sökandena kommer att placeras är det inte möjligt att bedöma denna motivering för kommissionens skillnad i behandlingen av sökande. Kommissionens påstående är också oförenligt med ett annat argument som den framfört, nämligen att institutionens dagliga arbete består i ett stort antal förberedande akter, meddelanden, preliminära utkast och andra handlingar inbegripet elektroniska meddelanden, som utgör verktyg för analys och kommunikation som används inom denna institution för att anta bestämmelser som återspeglar den relevanta tjänstens ställning. Om utvalda sökande kan placeras var som helst vid kommissionen och anlitas för allmänt förberedande arbete, då är det relevant huruvida bevisningen visar att engelska, franska och tyska är de språk som används vid ”kommissionens avdelningar i deras dagliga arbete”. Dessutom avser den bevisning som är i fråga i punkterna 113 och 138 i den överklagade domen kommissionens interna språkanvändning i allmänhet och inte det arbete eller förfarande vid just de avdelningar på vilka utvalda sökande kommer att placeras. På grundval av den bevisning som lagts fram vid tribunalen kunde den inte bedöma något annat än huruvida engelska, franska och tyska är de språk som i allmänhet används vid kommissionen.

49. Kommissionen ifrågasätter också slutsatsen i punkt 157 i den överklagade domen att bevisningen specifikt avseende de språkkunskaper hos personal som arbetar inom revisionsområdet inte visar att språkbegränsningen står i proportion till kravet att den rekryterade personalen direkt kan börja utföra sina arbetsuppgifter då det inte är möjligt att med ledning av dessa uppgifter fastställa vilka språk som används på de olika avdelningarna eller vilka språk som är väsentliga för utförande av revisionsanknutna uppgifter. [32] Kommissionen anför denna punkt som ett exempel på den orimligt tunga börda som tribunalen lagt på den.

50. Punkterna 160–162 i den överklagade domen granskar denna bevisning under antagande att språkkunskaperna hos den personal som redan arbetar inom revisionsområdet visar att ny personal för att direkt kunna utföra sina arbetsuppgifter behöver kunna behärska dessa språk. Till och med med denna utgångspunkt kommer de till slutsatsen att språkbegränsningen är omotiverad. Det förefaller således som att tribunalen beaktade den bevisning som lagts fram av

[31] Punkt 1 i det omtvistade Epsomeddelandet anger att uttagningsprovet genomförs för att upprätta reservlistor som ska användas för att rekrytera nya tjänstemän till Europeiska unionens institutioner, framför allt till Europeiska kommissionen i Bryssel (Belgien) och Europeiska revisionsrätten i Luxemburg (Luxemburg), som ”handläggare” (tjänstegrupp AD). Punkt 104 i den överklagade domen anger att 4 av 72 utvalda sökande rekryterades av andra arbetsgivare, det vill säga 3 av Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet och 1 sökande som anställdes vid Europeiska utrikestjänsten.

[32] Punkterna 152–157 i den överklagade domen.

kommissionen från varje möjlig utgångspunkt för att fastställa om den kunde motivera språkbegränsningen. Jag kan därför inte förstå hur det kan sägas att tribunalens inställning till bevisningen medför en orimligt tung börda på kommissionen.

51. Kommissionen har sedan framfört argumentet specifikt avseende det dokument som anges i den överklagade domen som kommissionens meddelande SEC(2006) 1489 final av den 20 december 2006 om översättning vid kommissionen, att punkt 144 i den överklagade domen felaktigt bedömde huruvida detta dokument visade att de tre förfarandespråk som nämns däri uteslutande används i aktuella förfaranden.[33] Bedömningen av bevisningen mot bakgrund av denna fråga är felaktig då kommissionen endast var skyldig att lägga fram bevis för att visa att engelska, franska och tyska i huvudsak används för intern och extern kommunikation och handläggning av ärenden vilket är den formulering som förekommer i det omtvistade Epsomeddelandet.[34]

52. Punkterna 140–142 i den överklagade domen granskar kommissionens meddelande SEC(2006) 1489 final av den 20 december 2006 om översättning vid kommissionen. Punkt 143 konstaterar att detta meddelande inte är relevant för lösningen av tvisten. Därefter nämner inte domen detta dokument. Punkterna 144–148 i den överklagade domen granskar ett dokument kallat ”Språkkrav beroende på antagningsförfarande”. Vid förhandlingen fick kommissionen tillfälle att förklara kopplingen mellan kommissionens meddelande SEC(2006) 1489 final av den 20 december 2006 om översättning vid kommissionen och bedömningen av de dokument som anges i punkterna 144–148 i den överklagade domen. Den svarade genom att påstå att orden ”under alla omständigheter” i början av punkt 144 visade att tribunalen hade beaktat detta dokument i sin bedömning av punkterna 144–148 i den överklagade domen. En objektiv tolkning av ifrågavarande stycken av den överklagade domen visar att kommissionens grund i denna del är ohållbar.

53. Kommissionen ifrågasätter sedan punkterna 159–161 i den överklagade domen, som behandlar den fördel som sökande som har kunskaper i vissa språk kan ha gentemot andra som inte har dessa kunskaper.

54. Punkterna 150–157 i den överklagade domen bedömer uppgifter avseende språkkunskaper hos personal på de olika avdelningarna vid kommissionen som har revisionsanknutna uppgifter. Punkterna 159–165 i denna dom drar vissa slutsatser av bedömningen av denna bevisning. Den första meningen i punkt 159 anger riktigt att en språkbegränsning kan godtas endast om den är objektivt motiverad och står i proportion till de reella krav som ställs på tjänsten. Punkt 161 anger sedan att på grundval av den framlagda bevisningen det endast är engelska som kan anses ge de sökande som väljs ut en fördel och att det däremot inte är möjligt att förklara varför en sökande som har fördjupade kunskaper i italienska och tillfredsställande kunskaper i tyska[35]

[33] Punkt 144 i den överklagade domen.

[34] Se det tredje stycket i punkt 3 i den överklagade domen som återger texten i det omtvistade Epsomeddelandet.

[35] Jag uppfattar att detta avser kunskap på nivå B2.

direkt skulle kunna ta sig an sina arbetsuppgifter, medan en sökande som har fördjupade kunskaper i italienska och tillfredsställande kunskaper i nederländska eller spanska inte skulle kunna göra detta. [36]

55. Punkterna 159–161 i den överklagade domen jämför således kategorier av sökande med olika språkkunskaper i ett försök att utvärdera i vilken omfattning sökande i dessa olika kategorier kan direkt ta sig an sina arbetsuppgifter. Jag kan inte förstå hur hänvisningen till att kunskaper i vissa språk ger en fördel kan tolkas som att en orimligt tung börda läggs på kommissionen.

56. Kommissionen anser också att den är missgynnad av punkt 159 i den överklagade domen som anger att det ”finns … ingen giltig anledning att inte även godta alla andra officiella språk”.

57. Den fullständiga meningen varifrån denna fras har tagits förklarar att grundat på bevisningen vid tribunalen, det vill säga uppgifterna om språkkunskaperna hos personalen vid kommissionens olika avdelningar som ägnar sig åt revisionsanknutna uppgifter, ger endast kunskaper i engelska en klar fördel för de utvalda sökandenas förmåga att direkt kunna ta sig an sina arbetsuppgifter. Med andra ord kan kravet på kunskaper i engelska som ett andra språk motiveras medan kravet på kunskaper i antingen engelska, franska eller tyska inte kan det. Tribunalen förklarar sedan att det därför inte finns giltigt skäl varför kunskaper i engelska eller något annat eller flera av de officiella språken, inte skulle vara tillåtet. Jag kan inte finna att denna slutsats är felaktig. Det finns inte någon antydan om att tribunalen uteslöt möjligheten att kommissionen kunde ha lagt fram annan bevisning som kunde ha varit till stöd för en annan slutsats. Jag kan återigen inte förstå hur tribunalen när den kommer till en slutsats grundad på den bevisning som lagts fram lade en orimligt tung börda på kommissionen.

58. Kommissionen har gjort gällande att tribunalen felaktigt underkände bevisning avseende användning av engelska, franska och tyska i Europeiska unionen därför att den inte kan antas ge en korrekt bild av språkkunskaperna hos de potentiella sökandena. [37] Den har åberopat punkt 124 i dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien [38] för att hävda att tribunalen på grundval av den statistiska bevisningen borde ha antagit att språkbegränsningen var proportionerlig, allra helst som dessa uppgifter inte har förändrats under åren.

59. Punkt 124 i domen av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien [39] anger följande:

”Även om det inte är uteslutet att det i tjänstens intresse kan vara motiverat att de språk som kan väljas som språk 2 i ett uttagningsprov begränsas till de officiella språk som är vanligast förekommande inom unionen (se, analogt, dom av den 9 september 2003, Kik/harmoniseringskontoret, C-361/01 P, EU:C:2003:434, punkt 94), och även i ett uttagningsprov av allmän art, såsom det som avsågs i 'meddelandet om allmänt uttagningsprov Epso/AD/276/14 – Handläggare (AD 5)', så måste en sådan begränsning dock, med hänsyn till de krav som det erinrats om ovan i punkterna 92 och 93, med nödvändighet grundas på uppgifter

[36] Uppgifterna i punkterna 152–155 i den överklagade domen avseende språken 1 och 2 förefaller visa att 83 % av personalen som arbetar på revisionsområdet har kunskap i engelska, 32 % franska, 13 % nederländska, 9 % tyska, 8 % spanska och 8 % italienska. Om språk 3 inräknas är procentandelarna: 95 % engelska, 75 % franska, 21 % tyska, 19 % nederländska, 15 % spanska och 10 % italienska. Den slutsats som inställer sig är att kommunikation på annat än engelska har följden att utesluta en betydande del av kollegerna från det relevanta arbetsförfarandet. Mellan ungefär 25 % och 60 % av kollegerna kan inte förstå kommunikationen om franska används. Om tyska används kan 79 % inte förstå kommunikationen. Dessutom grundat på språken 1 och 2 är procentandelen personer med kunskap i nederländska synbarligen högre än procentandelen med kunskap i tyska (13 % nederländska, 9 % tyska); grundat på språken 1, 2 och 3 är procentandelarna 19 % nederländska och 21 % tyska.

[37] Punkt 193 i den överklagade domen.

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

som är objektivt verifierbara, såväl för de sökande i uttagningsprovet som för unionsdomstolen, och som kan motivera de uppställda kraven på språkkunskaper, vilka måste stå i proportion till de reella krav som tjänsten ställer.”

60. Jag anser inte att nyss nämnda rättsliga bedömning kräver att tribunalen ska utgå från att en språkbegränsning är motiverad förutsatt att den omfattar de språk som är vanligast förekommande inom Europeiska unionen. Tvärtom tolkar jag det som ett uttalande från tribunalen om att kommissionen får åberopa bevisning avseende de språk som är vanligast förekommande inom Europeiska unionen för att motivera en språkbegränsning. En sådan begränsning måste dock med nödvändighet grundas på uppgifter som är objektivt verifierbara, såväl för de sökande i uttagningsprovet som för unionsdomstolarna, och som kan motivera de uppställda kraven på språkkunskaper, vilka måste stå i proportion till de reella krav som tjänsten ställer.

61. Tribunalen fortskred därför riktigt genom att först värdera bevisningen som kommissionen hade lagt fram avseende spridningen av tyska, engelska och franska som främmande språk som talas och studeras i Europa.[40] Punkterna 189–195 i den överklagade domen konstaterar att bevisningen visar att engelska är det i särklass mest studerade främmande språket på alla utbildningsnivåer, följt av franska, tyska, ryska och i mindre omfattning spanska, och att det språk som uppfattas vara det i särklass mest kända främmande språket [i Europa] är engelska, följt av tyska, ryska, franska, och spanska. Ytterligare bevisning visar att tyska är det mest talade språket i Europa och att engelska, franska och tyska är de tre främmande språk som oftast studeras som andraspråk (38 %, 12 % respektive 11 %).

62. Tribunalen konstaterade sedan att de aktuella statistikuppgifterna avser samtliga unionsmedborgare inbegripet dem som inte ännu uppnått myndig ålder. Därför kan inte uppgifterna på ett riktigt sätt återge potentiella sökandes språkkunskaper. Den kom till slutsatsen att dessa statistikuppgifter endast visar att antalet potentiella sökande som påverkas av den nu aktuella språkbegränsningen är lägre än det skulle vara grundat på andra språk än engelska, franska och tyska men att detta i sig inte leder till slutsatsen att språkbegränsningen inte är diskriminerande.

63. Tribunalens inställning kan inte vara felaktig i detta avseende. Tvärtemot vad kommissionen har påstått avvisade den inte den statistiska bevisningen då den innehöll unionsmedborgare som ännu inte blivit myndiga. Tribunalen fastslog faktiskt att bevisningen visar att en språkbegränsning grundad på engelska, franska och tyska sannolikt har en negativ verkan på färre potentiella sökande än en begränsning grundad på en annan språkkombination. Det finns inget som tyder på att denna slutsats, som kommissionen dessutom inte bestrider, skulle ha varit en annan om de statistiska uppgifterna undantagit unionsmedborgare som ännu inte nått myndig ålder.

64. Slutligen har kommissionen gjort gällande att punkt 139 i den överklagade domen på ett oriktigt sätt bedömer meddelande SEC(2000) 2071/6 av den 29 november 2000 om förenkling av kommissionens beslutsprocess som nämnts i punkterna 138 och 139 däri. Kommissionen har anfört att tribunalen inte godtog dess klara innebörd utan i stället ersatte den med sin egen subjektiva syn på hur arbetet är organiserat i förhållandet mellan tjänstemän.

[40] Punkterna 189–195 i den överklagade domen.

65. Genom detta argument förefaller det som att kommissionen inte främst vill få till stånd att domstolen ska slå fast att tribunalen missuppfattade bevisningen, utan snarare att domstolen ska ersätta tribunalens bedömning av omständigheter och bevisning med sin egen. Detta är inte tillåtet i samband med ett överklagande. [41]

66. Av dessa skäl kan inte kommissionens argument åberopas till stöd för påståendet att den överklagade domen går utöver gränserna som uppställs i rättspraxis. Jag föreslår följaktligen att domstolen slår fast att den andra delen av den första grunden för överklagandet inte kan leda till bifall.

C. Den tredje delen

67. Kommissionen har först gjort gällande att punkterna 132–135 i den överklagade domen minskar bevisningens räckvidd då den inte visar förekomsten av en rättsligt bindande rättsakt som definierar institutionens arbetsspråk. Enligt kommissionen kan inte slutsatsen dras vare sig av rättspraxis eller av artikel 1 d 6 i tjänsteföreskrifterna att endast rättsligt bindande rättsakter lagligen kan begränsa valet av ett andra språk. Punkt 10 i den överklagade domen nämner dessutom att det omtvistade Epsomeddelandet hänvisar till ”interna regler”, det vill säga regler som är bindande endast inom institutionerna. Denna beskrivning av dessa regler får stöd i den bevisning som kommissionen lagt fram.

68. Punkt 10 i den överklagade domen anger att punkt 2 i bilaga II till det omtvistade meddelandet innehåller att för varje urvalsförfarande måste Epsos styrelse avgöra från fall till fall vilka språk som ska användas för varje enskilt allmänt uttagningsprov med beaktande av ”eventuella särskilda interna regler om språkanvändning inom de institutioner eller organ som berörs”.

69. Punkterna 132 och 133 i den överklagade domen konstaterar att de dokument som lagts fram som bevis, som beskrivits i punkterna 107 och 108 däri, inte kan anses vara kommissionens regler vid tillämpning av artikel 6 i förordning 1/58. Kommissionen godtar att bevisningen endast återger en sedan länge bestående administrativ praxis enligt vilken dokument som ska ges in till kommissionskollegiet för godkännande ska finnas tillgängliga på engelska, franska och tyska. I punkt 134 i den överklagade domen konstateras att det inte finns bevisning att vare sig kommissionens ordförande eller kommissionskollegiet formellt har godkänt ”Handbok för operativa förfaranden”. Punkt 135 i denna dom anger att kommissionen såvitt gäller förevarande mål bekräftade att det inte förelåg något internt beslut som fastställer arbetsspråken inom denna institution.

70. Punkterna 137–139 i den överklagade domen prövar huruvida de dokument som förebragts som bevis visade en koppling mellan kommissionens beslutsförfarande, inbegripet kommissionskollegiets, och de uppgifter som ska utföras av utvalda sökande. Punkterna 140–149 i denna dom värderar ytterligare denna bevisning mot bakgrund av andra handlingar som kommissionen gett in.

71. Tvärtemot vad kommissionen har hävdat underkänner inte den överklagade domen bevisning, eller ”minskar dess räckvidd”, då det material som den lade fram som bevis inte visade förekomsten av en ”rättsligt bindande akt”. Tribunalen prövar i stället huruvida kommissionen

[41] Se, till exempel, dom av den 21 september 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/kommissionen (C-105/04 P, EU:C:2006:592, punkterna 69 och 70 och där angiven rättspraxis), och dom av den 21 september 2006, Technische Unie/kommissionen (C-113/04 P, EU:C:2006:593, punkterna 82 och 83 och där angiven rättspraxis).

hade antagit interna regler enligt artikel 6 i förordning nr 1/58 med angivande av att ett eller flera officiella språk och de arbetsspråk som förtecknas i artikel 1 däri ska användas i specifika fall. Punkt 135 i den överklagade domen klarlägger att kommissionen inte bestred att sådana regler inte hade antagits.

72. Efter att ha dragit denna obestridda slutsats i denna del fortsätter tribunalen sin detaljerade värdering av den bevisning som kommissionen hade lagt fram med avseende på dess sinterna förfaranden.

73. Jag föreslår således att domstolen slår fast att den tredje delen av den första grunden för överklagandet inte kan leda till bifall, eftersom den förefaller bygga på en oriktig och selektiv tolkning av den överklagade domen.

V. Förslag till avgörande

74. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen slår fast att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden för överklagandet.